

Immahtien metsä

Mira Andrejeff

Mira Andrejeff

Immahtien metsä

© 2015 Mira Andrejeff

Kustantaja: BoD – Books on Demand, Helsinki, Suomi

Valmistaja: BoD – Books on Demand, Norderstedt, Saksa

ISBN: 978-952-318-485-5

*Lapsista rakkain tää näyttämö on
Mis kuutamo kujillaan kulkee
Taipunut havu, kesä hoivassa sen
Valkomerén niin aavan
Joka aavekuun siivin
Saapuu mut kotiin noutamaan
Päällä talvisen maan hetki kuin ikuisuus
Mi pienen kissan jaloin luokseni hiipii
Tääl tarinain lähteillä asua saan mis
Viulu valtavan kaihon
Ikisäveltään maalaa
Laulullaan herättää maan
(Tuomas Holopainen)*

~ Kyyneleet ~

I

Atenga makasi hengästyneenä maassa. Suussa maistui multa ja hiekan muruset rahisivat hampaiden välissä. Katkerat kavionkopseet kaikuivat vieläkin takaraivossa, vaikka hevoset olivat poistuneet jo aikaa sitten. Häneen sattui. Ranteissa oli syvään uurtuneet jäljet kireälle sidotuista köysistä. Kädet sidottuina hän oli taistellut henkensä kaupalla pysyäkseen hevosensa selässä. Hiukset olivat liimaantuneet silmille, mutta hän ei ollut voinut irrottaa otettaan ohjaksista.

Matka oli tuntunut kestävän ikuisuuden. Hänen hevostansa oli piiskattu ankarasti, jotta se olisi juossut nopeammin. Atenga oli yrittänyt huutaa, mutta huudot olivat huuhtoutuneet tuulen mukana yölliseen pimeyteen.

Atenga yritti nousta, mutta jalat eivät kantaneet. Oksennus nousi väkisin suuhun ja vaatteet olivat läpimärät. Hänet oli pudotettu hevosensa selästä suoraan kuraiseen vesilätäkköön kuin helpoksi syötiksi petoeläimille.

Hän nosti hieman päätään ja antoi katseensa kiertää ympärillään, mutta ei nähnyt paria metriä kauemmaksi. Ympärillä vallitsi läpipääsemätön pimeys. Siihen tottuminen kestäisi varmasti kauan.

Jäisi nähtäväksi, tottuisiko siihen koskaan. Tulevaisuus näyttäytyi nyt kovin lohduttomana. Pimeyttä, yksinäisyyttä, kylmyyttä.

Tässä hän nyt makasi maassa pimeän yrittäessä väkisin ottaa häntä omaan syleilyynsä. Silti ei voinut jäädä maahan makaamaan. Synkkyyteen oli vain totuttava, jos aikoi selvitä täällä hengissä. Onneksi hän oli saanut ottaa lähtiessään mukaansa muutaman henkilökohtaisen esineen. Yksi niistä oli elintärkeä tulikivi. Hän tiesi, että ilman sitä täällä olisi mahdotonta pärjätä. Sitkeästi hammasta purren hän nousi tärisevien jalkojensa varaan ja lähti kävelemään. Minne päin hän lähti, siitä hänellä ei ollut aavistustakaan. Vaisto kuitenkin sanoi, että suunta oli poispäin kylästä – ja se oli pääasia.

Atenga alkoi hiljalleen hahmottaa ympäristöään. Vieressä oli suuri puu, josta sai katkaistua pari oksaa. Maassa tuntui olevan paljon erikokoisia kiviä. Atenga etsi käsiinsä suurimman mahdollisen ja rupesi hakkaamaan tulikiveä sitä vasten.

Tulen sytyttäminen näissä olosuhteissa tuntui lähes mahdottomalta tehtävältä, mutta periksi ei saanut antaa. Atenga hakkasi kiveä, minkä kipeillä käsillään jaksoi. Kyyneleet eivät olleet kaukana. Kipinät alkoivat kuitenkin hiljalleen iskeä kivistä. Se antoi toivoa.

Atenga hakkasi ja hakkasi. Viimein kipinä otti tuulta allensa ja leimahti puunpalasessa, joka oli risujen ja oksien seassa. Epätoivoinen liekki syttyi pieneen puunpalaseen.

Atenga lysähti maahan ja huokaisi. Nyt hän olisi turvassa. Tuo tuli antaisi hänelle valoa ja ennen kaikkea lämpöä. Nyt vain pitäisi etsiä hyvä paikka, johon sytyttää nuotio. Mutta ennen sitä Atenga katsoi taaksensa ja jätti katkeruuden sekoittamat hyvästit kylälle, johon hän vielä palaisi näyttämään, kuinka väärässä kaikki kyläläiset olivat.

II

Kirkas aamuaurinko nousi varhain. Hyvin nukutun yön raukeus takertui väkisin Anilen jäseniin eikä sängystä nouseminen houkutellut. Hän painautui tiiviimmin peiton alle ja päätti torkahtaa hetkeksi. Eilisen päivän työaskareet tuntuivat vielä kivistyksenä jaloissa ja käsissä. Lepohetki jäi kuitenkin haaveeksi, sillä yhtäkkiä Anile kuuli isän matalan äänen lähestyvät käytävällä.

- Anile, herätys! Ei täällä enää nukuta, isä huusi ja rynnisti sisään ovesta sen enempää kysymättä tai oveen koputtamatta. – No niin, ylös siitä nyt. Mitä äitisiikin sanoisi, jos näkisi sinut tuollaisena? Elät kuin raavaat miehet konsanaan.

Isä avasi huoneen haalean vihreät verhot ja päästi ensimmäisen kirpeän aamuauringon säteen sisään.

Isä oli hyvä isä, vaikka vetosikin aina Anilen kuolleeseen äitiin. Ja se tuntui Anilesta kovin pahalta. Isä tiesi, miten puheet äidistä vaikuttaisivat Anileen, ja hän käytti sitä melko lailla säälimättä hyväkseen.

Isän meuhkaaminen sai Anilen liikkeelle, mutta ääneen lausutut sanat satuttivat. Ei Anile ollut äitinsä kaltainen uurastava nainen, joka passasi ja luuttusi paikkoja miesten vuoksi. Kyllä hän yritti täyttää äitinsä

jättämän aukon kotiaskareiden hoidossa, mutta hän teki sen isänsä ja itsensä vuoksi. Ei kenenkään muun.

Anile nousi vaivalloisesti ja pyysi isäänsä poistumaan, jotta voisi pukeutua rauhassa. Isän mentyä Anile pysähtyi huoneensa seinällä olevan ison peilin eteen. Hän ei ollut tuntenut oloaan entiseksi äidin kuoleman jälkeen. Suru tuntui jääneen hänen kasvoilleen harmaina silmänalusina ja tyhjänä katseena. Hänen tunteissaan oli tapahtunut suuri muutos. Ennen hän oli ollut iloinen, elämänmyönteinen lapsi. Nyt hän oli nuori nainen, joka teki työtä, laittoi ruokaa ja siivosi, pesi pyykit ja kävi nukkumaan. Hänen elämänsä oli niin kovin erilaista kuin silloin kun äiti vielä eli.

Anile kääntyi sivuttain peilin edessä ja huokaisi. Kyllä se taas tästä, hän mietti. Eihän hänellä toisaalta ollut mitään hätää. Olihan hänellä isä ja heillä oli hyvä talo, jossa he saivat asua yhdessä. Ja he molemmat tekivät ahkerasti töitä; heillä oli asiat paremmin kuin monella muulla kylän asukkaalla.

Anile pakotti pienen hymyn huulilleen ja päätti olla tyytyväinen. Vaihdettuun alusvaatteensa uusiin hän puki yllensä harmaan mekon, jossa oli avonainen kaula-aukko. Mekko oli äidin vanha, ja se sopi Anilen päälle kuin valettu. Hän sitoi pitkät mustat hiuksensa tiukalle nutturalle ja solmi pienen päähineen hiustensa

suojaksi. Hän ripusti vielä kaulaansa äitinsä vanhan kaulakorun ja suuteli sitä hellästi.

Isä oli ilmeisesti ollut jo hetken aikaa hereillä, sillä hän oli jo laittanut tuvan puolella vesipadan kiehumaan. Anile oli huomannut myös isässään muutoksia, tämän tavassa tehdä töitä niin kotona kuin pellolla. Isä oli eri ihminen. Äidin poismeno oli varmasti jättänyt häneenkin suuren aukon. Välillä Anilen kävi isäänsä kovin sääliksi. Vaikka hän kuinka yritti, isä ei suostunut puhumaan kanssaan äidin kuolemasta. Se puheenaihe oli kielletty, vaikkei isä sitä suoraan sanonutkaan.

Anile hoiti aamurutiinit samalla tarmokkaalla tahdilla kuin ennenkin. Hän halusi olla isälleen hyödyksi. He eivät voineet jättää päiväksikään menemättä pellolle. Joskus isä antoi Anilelle muutaman tunnin vapaata, ja se tuntuikin Anilesta aina kovin hienolta lahjalta. Hän käytti kallisarvoisen vapaa-aikansa tarkkaan harkiten. Useimmiten hän meni kävelyille metsään. Siellä hän kohtasi rakkaat ystävänsä, joista oli tullut hänelle tärkeämpiä kuin hän ehkä itsekään uskoi.

He lähtivät joka aamu varhain matkaan, jotta ehtisivät kerätä kaikki myyntiä varten tarkoitetut vihannekset ja juurekset koreihin. Matka pellolle taittui kätevästi

hevoskärryjen kyydissä, vaikka matkassa kesti silti lähes viidenneksen päivästä. Tuonkin ajan Anile käytti hyödyksi ja usein joko luki tai parsi rikkimenneitä sukkia.

Anile rakasti kirjoja. Lähes aina ennen nukahtamista hän luki muutaman sivun, vaikka olisi ollut kuinka väsynyt. Kirjojen avulla Anile pääsi hetkeksi pois omasta elämästään, kylästä ja kaikesta siihen liittyvästä.

Hevoskärry kurvasi pellon laidalle varjoisaan paikkaan. Vaikka olikin vasta varhainen aamu, auringonpaiste oli jo voimakas. Päivästä oli tulossa hyvin kuuma. Hyvä, että Anile oli ottanut matkaan mukaan useita vesipulloja ja evästä. Peltotöiden jälkeen heidän täytyi vielä jatkaa matkaansa torille, jossa kerätyt vihannekset oli tarkoitus myydä. He keräsivät porkkanoita, perunoita, salaatteja, sipuleita. Lisäksi he ottivat muutaman korillisen punajuuria, nauriita ja kurpitsoita. He lastasivat kaikki korit kärryn perälle ja lähtivät taas matkaan.

Aina kun isä oli mukana, he menivät torille Raapuskasuon kautta. Matka kesti sitä kautta huomattavasti kauemmin, mutta kukaan ei koskaan mennyt torille Immahtien metsän läpi. Paitsi Anile. Isä päästi Anilen aina silloin tällöin torireissulle yksin, ja silloin Anile kulki matkansa aina Immahtien metsän

kautta. Hän ei pelännyt pimeää metsää eikä sen asukkaita. Ei, vaikka kaikki kyläläiset – isä mukaan lukien – olivat yrittäneet pelotella häntä. Siellä metsässä eli pahoja sieluja, eikä metsästä päässyt elävänä takaisin. Metsässä elivät kaikkien pahojen syntien isännät, jotka nauroivat puiden takana ja tekivät metsän kulkijoista pahuuden renkiä.

Mutta Anile ei puheista välittänyt. Joka kerta, kun hän taittoi matkan Immahtien metsän läpi, hän oli kuin uudesti syntynyt. Ei hän tosin isälleen koskaan uskaltanut kertoa kulkevansa torimatkan metsän halki, ja koska käynti Immahtien metsässä säästi sen verran aikaa itse matkan teosta, hänelle jäi aina runsaasti aikaa tervehtiä kaikkia metsän asukkaita. Niin hyviä kuin niitä pahojakin.

Reaalifantasian genreen sijoittuva symbolistinen tarina kertoo kahdesta nuoresta naisesta, Anilesta ja Atengasta, jotka kohtaavat mystisen pimeässä Immahtien metsässä sekä naiset yhdistävästä sudesta, Vartijasta.

Synkkä Immantien metsä kätkee sisällensä jotain, joka koskettaa sekä molempien naisten että heidän läheisiensä syvintä sielua. Tarinan ihmiset saavat voimansa ennakkoluulottomuudesta, rakkaudesta ja inhimillisyydestä. Sudet kulkevat vahvoina ihmisten rinnalla ohjaten heitä tekemään elämässään oikeita ratkaisuja.

”Immahtien metsä on hyvin satumainen käsikirjoitus. Kirjoittajalla on aivan erityisen kaunis kieli ja tarinan nimistö on huippuluokkaansa.”

– Morren Maailma

9 789523 184855